

שפטותם (שם) ווַיֵּשֶׁב הַעַם בְּקָדְשׁו ותמהת שם מרים. וכתיב בתריה ולא היה מים לעדרה. ובזכות משה חזרו שלשתן. והזה אמר אבוי, תלתיהון גלי芬 דיווקגהון ברקייעא, לאנחרא זכותהן על ישראל. הרא הוא דכתיב, ויתן אתם אליהם ברקייע השם לאריך על הארץ.

ומניין לנו ששלשות חוקקים ברקייע שהר ישגינו, בכם בתוב על פי ה', ובמרים לא כתוב על פי ה', שאין כן דרך ארץ. אלא אמר אבי, בכם כתוב שם, ותמהת שם מרים, ותמת שם אהרן, ותמת שם משה. כתוב פאן שם, וכתוב שם שם שם, (שמות לד) ויהי שם עם ה'. מה להלן עם ה', אף כאן עם ה'. ששנינו, למה מת משה בחוץה לארץ? להוות שבזקנותו יתקימנו מתי מדבר. ואמר אבי: אמר משה לפניו הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, אבנס לא-ארץ כדי לקים את מצוותיך, שהרי כתוב (יקראו כי Tabao אל הארץ, (שמות יט) והיה כי Tabao אל הארץ. ושם הוא קיום של מצוותיך.

אמר לו, מה שהזהרת, משלים אותך, ומה שייעשו ישראל בארץ הקדש, יהיו חלקך עמם. זהו שפטותם (ישעה נ) לבן אחلك לו ברבים - אלו הצדיקים של ישראל, ואთ עצומים יחלק שלל - אלו האבות. ולמה? פחת אשר הערה למota נפשו.

שאמיר רבבי חייא סבא, לא מצאתי רועה שמספר נפשו על צאנו כמשה, שאמיר (שמות ל) ועתה אם משא חטאכם ואם אין מחני נא מספרק אשר בתבת. מה זה מחני נא? מן העולם הזה ומן העולם הבא, לקים פחת אשר עלמא דין ומן עלמא דעת. לא קיימת פחת אשר הערה למota נפשו.

כא) ויישב העם בקדש ותמת שם מרים. וכתיב בתורה ולא היה מים לעדרה. ובזכות משה חזרו שלשתן. והזה אמר אבוי, תלתיהון גלי芬 דיווקגהון ברקייעא, לאנחרא זכותהן על ישראל. הרא הוא דכתיב, ויתן אתם אליהם ברקייע השם לאריך על הארץ.

ומנא לנו דתלתיהון גלי芬 ברקייעא, דכא תנן, בכלחו כתיב על פי ה', ובמרים לא כתיב על פי ה', דלאו אורח ארעה. אלא אמר אבוי, בכלחו כתיב שם, (שם) ותמת שם מרים. (שם כא) ותמת שם אהרן. (דברים לד ח) ותמת שם. (שמות לד כח) כתיב הכא שם, וכתיב הטעם שם. (שמות לד כח) ויהי שם עם ה', מה להלן עם ה', אף כאן עם ה'.

דרתן, למה מת משה בחוץה לארץ, להורות, דבזקונתיה יתקיימין מתי מדבר. ואמר אבוי, אמר משה לפניו הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם אבנס לא-ארץ לא קיימה פקודיך, דכא כתיב (ויקראו נג ו) כי Tabao אל הארץ. (שמות יב כח) והיה כי Tabao אל הארץ. ומן הוא קיימת דפיקודיך.

אמר לייה מה דאותרת שלים לך ומה דיעבדין ישראל בארץ קדישא יהי חולקה עמהון. הרא הוא דכתיב, (ישעה נג יב) לבן אחلك לו ברבים, אלו זקאיין דישראל. ואת עצומים יחלק שלל, אלין אbehata, ולמה, פחת אשר העירה למota נפשו.

דאמר רבבי חייא סבא, לא אשכחנא רעיא לב (ט) דאמר ועתה אם משא חטאכם ואם אין מהני נא מספרק אשר בתבת. מיי מיחני נא, מן עלמא דין ומן עלמא דעת. לא קיימת פחת אשר העירה למota נפשו.